

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/527/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314213029
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4314213029.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobkyne: Q. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom X., T. X. č. XXX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47234466, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, o zaplatenie 573 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 20. júna 2016 č.k. 14C/138/2014-35, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 573 eur od žalovaného s príslušenstvom a náhrady trov konania a to z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, spočívajúcim v zaplatení úrokov z úveru poskytnutého žalovaným žalobkyňi na základe zmluvy o úvere uzavretej dňa 01. 03. 2011.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že dňa 21. 05. 2010 bola medzi žalobkyňou a žalovanou uzavretá zmluva o úvere číslo 403700331, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver v sume 600 eur a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanej túto sumu zvýšenú o poplatok vo výške 528 eur, celkom mala zaplatiť sumu 1128 eur v 12 mesačných splátkach po 94 eur počnúc dňom 25. 06. 2010. Žalobkyňa zaplatila celkom sumu 1173 eur, pričom poslednú splátku uhradila dňa 24. 02. 2011. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáha zaplatenia sumy 573 eur, nakoľko uvedením do omylu zo strany žalovanej zaplatila mu o túto sumu viac, ako mala. V zmluve o úvere absentovali podstatné obligatórne náležitosti, konkrétne ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) a preto žalovaná mala nárok iba na zaplatenie istiny, t.j. sumy 600 eur.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie predmetnú vec posúdil podľa § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 101 ods. 1, ods. 2, § 107 ods. 1, ods. 2, § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.3. Súd prvej inštancie, reagujúc na žalovanou vznesenú námietku premlčania, skúmal plynutie premlčacej lehoty a dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa poslednú splátku úveru uhradila dňa 24. 02. 2011, ktorá skutočnosť medzi stranami sporu sporná nebola. Žalobkyňi už v čase uzatvárania úverovej zmluvy malo byť zrejmé, že úver je bezúročný, keďže neobsahoval údaj o RPMN a teda nemusela žalovanému úroky a poplatky platiť. Subjektívna premlčacia doba, ktorá je pri vydaní bezdôvodného obohatenia dvojročná, začala plynúť najneskôr dňom 24. 02. 2011, nakoľko v tento deň mala žalobkyňa nepochybne vedomosť o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil a aká konkrétne je výška bezdôvodného obohatenia. Žaloba bola žalobkyňou na súd podaná dňa 09. 06. 2014, t.j. po uplynutí premlčacej lehoty. Konštatoval dôvodnosť žalovanou vznesenej

námietky premlčania, preto žalobu žalobkyne zamietol a následne nepovažoval za potrebné zaoberať sa otázkou plynutia objektívnej premlčacej lehoty, ako ani ostatnými námietkami strán sporu, nakoľko vzhľadom na dôvodnosť námietky premlčania a uplynutie subjektívnej lehoty na uplatnenie práva na súde, boli bez právneho významu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. 06. 2016, ďalej len „OSP“) a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne nevznikli.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalobkyňa. Dôvodila tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že na začiatok plynutia premlčacej subjektívnej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa účastník dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Poukázal na ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka, ktorý používa štylizáciu „dozvie“ a nie „mohol sa dozvedieť“, t.j. pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná, t.j. preukázaná a nie iba predpokladaná vedomosť na strane oprávneného. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Odo/1142/2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/121/2009, Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. US 413/2013-9, ktoré potvrdzuje jej záver, že sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto sa na jej úkor obohatil a získal majetkový prospech. Ďalej upozornila, že námietku premlčania nároku žalobkyne vznesla žalovaná, ktorá mal uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania, že sa žalobkyňa svojím návrhom domáhala uplatnenia svojho nároku na súde po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty. Žalovaná mala preukázať, že sa o predmetných skutočnostiach žalobkyňa dozvedela skôr, čím by uniesla dôkazné bremeno, spočívajúce na jej strane. Vytýka súdu prvej inštancie, že iba stroho skonštatoval a okopíroval totožné odôvodnenie z uznesenia Krajského súdu Nitra sp.zn. 6Co/562/2015, ktoré sa však týkalo iného konania. Poukázal na to, že s týmto uznesením sa nestotožnil. Je toho názoru, že žalobkyňi bolo odopreté právo na spravodlivý súdny proces, keďže súd zamietol návrh na jej vylúčenie, pričom žalobkyňa sa z objektívnych príčin nemohla zúčastniť pojednávania. K uplatneniu nároku žalobkyne došlo pred márnym uplynutím premlčacej doby; žalobkyňa začala plynúť subjektívna premlčacia doba až momentom po porade so svojím právnym zástupcom, následne mu udelila plnú moc na zastupovanie a k podaniu žaloby došlo dňa 09. 06. 2014, t.j. pred uplynutím premlčacej doby. Namieta, že odôvodnenie rozhodnutia nie je ani v súlade s ustálenou súdnou praxou, nakoľko vychádza iba z domnienok, predpokladov a fikcií, pričom pre skutočné začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je potrebná skutočná a preukázaná vedomosť oprávneného, že sa na jeho úkor niekto bezdôvodne obohatil. Žiada preto zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na nové konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobkyne podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené a preto napadnutý rozsudok vo veci samej, ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. V predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol podľa procesných ustanovení zákona číslo 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný do 30. 06. 2016. Od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon číslo 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

V danej veci odvolací súd rozhodoval o odvolaní podanom žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie, v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku.

6. Predmetom konania v danej veci bola žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 573 eur s úrokom z omeškania z titulu neoprávnene zaplatených úrokov z úveru, nakoľko úverová zmluva uzavretá medzi ňou a žalovanou dňa 21. 05. 2010 neobsahovala údaj o RPMN, preto žalovanou poskytnutý úver v sume 600 eur, ktorý bola žalobkyňa povinná splatiť v celkovej výške 1173 eur a ktorý aj zaplatila, mal byť bez úrokov a poplatkov, t.j. mala zaplatiť iba sumu 600 eur. Tým, že zaplatila sumu 1173 eur, došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu v sume 573 eur. Posledná splátka predmetného úveru bola žalobkyňou zaplatená dňa 24. 02. 2011, predmetný nárok si na súde uplatnila dňa 09. 06. 2014. Žalovaná vznesla námietku premlčania. Súd prvej inštancie, rozhodujúc v danej veci, zaoberal sa predovšetkým žalovanou vznesenou námietkou premlčania a dospel k záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný, nakoľko určil začatie plynutia premlčacej lehoty dňom 24. 02. 2011 a jej koniec dňom 24. 02. 2013. Žalobkyňa nesúhlasí a v podanom odvolaní namieta, že skutočne sa o tom, že sa žalovaný na jej úkor obohatil, dozvedela až dňa 09. 06. 2014, kedy jej to jej právny zástupca vysvetlil.

7. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

8.1. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalobkyňou, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

9. Odvolací súd, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalovanou, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

9.1. Žalovaná v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením, v čom vidí procesnú vadu konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) OSP. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14.

januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

9.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

9.3. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Občiansky súdny poriadok upravoval odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 221 ods.1 písm. f/ OSP, teraz v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a po ich zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd nezistil žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 157 ods. 2 OSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol a námietku žalovanej, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

10. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne, pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobkyne, dospel k záveru o správnosti tak zisteného skutkového stavu, ako aj právneho zdôvodnenia tohto rozhodnutia.

10.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd iba dodáva, že v danej veci žalovaná odvolaním napadá určenie začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby stanovenej v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia s tým, že tento začiatok odvolací súd určil v rozpore s hmotným právom a bez toho, aby žalovaný uniesol dôkazné bremeno, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške, až dňa 09. 06. 2014 a to po porade s jej právnym zástupcom.

10.2. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

10.3. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je stanovená, ako správne konštatuje v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie, kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávislé na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nedbanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

10.4. V posudzovanom prípade je riešená právna otázka, a to otázka začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Za rozhodujúci pre začiatok jej plynutia, podľa názoru odvolateľa, treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Táto (subjektívna) vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil a o tom, v prospech koho k tomuto obohateniu došlo, pritom musí byť skutočná. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu

umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j., keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premlčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške.

10.5. Z uvedeného vyplýva správnosť záveru súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanej, ako veriteľovi, poslednú splátku úveru. V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že zaplatením jednotlivých splátok začína u každej plynúť premlčacia lehota, najneskôr však zaplatením poslednej splátky. Navyše za situácie, že predmetnú zmluvu o úvere, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 21. 05. 2010, podpísala, jej táto skutočnosť, že má zaplatiť sumu istiny (600 eur) zvýšenú o odplatu (573 eur), ďalej že zmluva neobsahuje údaj o RPMN a údaj o úroku, bola známa už v čase podpisu, t.j. uzavretia predmetnej úverovej zmluvy. Prípadné ospravedlnenie, že žalobkyňa nemá právnické vzdelanie a v čase podpisu zmluvy nevedela o tom, že zmluva musí obsahovať údaj o RPMN a údaj o úroku, je zavádzajúce a neopodstatnené, nakoľko už na prvý pohľad a aj osobe nie práva znalejšej, musí byť zrejmé neúmerne navýšenie žalovaným poskytnutého úveru. Už v čase uzavretia tejto úverovej zmluvy zákon o spotrebiteľských úveroch a aj Občiansky zákonník, upravovali taxatívne podmienky, ktoré úverová zmluva musí obsahovať. Aj keď žalobkyňa nemá právnické vzdelanie, pri riadnej starostlivosti o svoje práva a pri minimálnej právnej vedomosti o spotrebiteľských právach, by už pri podpisovaní zmluvy musela si byť vedomá, že zmluva tieto údaje neobsahuje a uzrozumená s tým, že zaplatí žalovanému sumu 600 eur, t.j. sumu istiny, zvýšenú o odplatu, t.j. o sumu 573 eur. Žalobkyňa, súc si vedomá tejto zmluvnej povinnosti, aj skutočne celú dlžnú sumu (1173 eur) žalovanej zaplatila dňa 24. 02. 2011. Až následne, podľa jej tvrdenia, dňa 09. 06. 2014 (po porade správnym zástupcom), sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení žalovaného v sume 573 eur. Žalobkyňa bezpochyby ku dňu 24. 02. 2011 mala k dispozícii všetky listinné podklady a všetky údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na súd o vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanej už v tento deň. Túto skutočnosť potvrdil aj na pojednávaní dňa 05. 11. 2014 právny zástupca žalobkyne, ktorý uviedol, že splátkou s dátumom 10. 08. 2011 začalo dochádzať k bezdôvodnému obohacovaniu na strane žalovaného. Ak teda dňom 24. 02. 2011 splatila žalovanej celú dlžnú sumu, nič jej nebránilo, aby sa žalobou na súde domáhala vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej, keďže v tomto čase vedela, že žalovaná sa na jej úkor obohatila a to v sume 573 eur. V danom prípade preto tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd dospel k záveru o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty najneskôr dňom 24. 02. 2013. Keďže žalobkyňa svoj nárok uplatnila na súde až podanou žalobou dňa 09. 06. 2014, nie je možné prijať iný záver, ako ten, že svoj nárok uplatnila na súde po uplynutí premlčacej lehoty a vzhľadom na žalovanou uplatnenú námietku premlčania, jej nebolo možné jej nárok priznať. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý žalobu žalobkyne zamietol pre uplynutie premlčacej doby na uplatnenie jej nároku a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. K odvolateľkou uvádzanému dôvodu, že žalovaná bola povinná uniesť dôkazné bremeno jeho tvrdenia, že nárok žalobkyne je premlčaný a teda že žalobkyňa sa skutočne dozvedela o bezdôvodnom obohatení žalovaného skôr ako dňa 09. 06. 2014 (čo tvrdí žalobkyňa), odvolací súd považoval za neopodstatnený a nedôvodný, nakoľko práve oprávnený z bezdôvodného obohatenia musí súdu preukázať včasnosť uplatnenia svojho nároku, žalovaný nemôže objektívne vedieť, kedy si žalobkyňa uvedomila, resp. nadobudla vedomosť o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Opačný záver by viedol k narušeniu právnej istoty, nakoľko oprávnený z vydania bezdôvodného obohatenia by aj po niekoľkých rokoch mohol tvrdiť, že sa o tom dozvedel iba teraz. Z uvedeného dôvodu považoval toto tvrdenie žalobkyne za účelové.

12. Námietku žalobkyne, uvedenú v podanom odvolaní a týkajúcu sa nevykonania žalobkyňou navrhovaného dôkazu, a to konkrétne výsluchu žalobkyne, odvolací súd vyhodnotil ako účelovú. V tejto súvislosti poukazuje jednak na ustanovenie § 120 ods. 1 OSP, následne na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorých súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nevykoná. Za situácie, že žalobkyňa sa pojednávania v danej veci nezúčastnila a súd prvej inštancie jej žalobu zamietol z dôvodu premlčania ňou uplatneného nároku, teda išlo o právne posúdenie nároku žalobkyne, nie je tým daný dôvod na konštatovanie o odňatí možnosti žalobkyne konať pred súdom. Odvolací súd tiež poukazuje na skutočnosť, že na predmetnom pojednávaní na súde prvej inštancie, ktorého sa žalobkyňa

nezúčastnila, bol prítomný jej právny zástupca, ktorý ju v danej veci zastupoval na základe plnej moci a ktorý sa k danej skutočnosti mohol a mal vyjadriť.

13. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 a § 262 ods. 1 CSP, úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).